

РЕШЕНИЕ

№ 6566

гр. София, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6882** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С Решение № 20125458 от 27.05.2021 г., постановено по НАХД № 2325/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 8-и състав е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 19-4332-028655 /20.01.2020г., с което на Г. В. Т., ЕГН: [ЕГН] на основание чл.182 ал. 1 т. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 /седемстотин/ лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от три месеца за извършено нарушение на чл. 21, ал.2 ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от нарушителя. Касаторът поддържа, че за процесния пътен участък максимално допустимата скорост не е 50 км/ч. Твърди, че при постановяване на своето решение, районният съд не е спазил задължението си за разкриване на обективната истина и да извърши проверка дали обжалваният акт е издаден при спазване на материалните и процесуалните норми. Моли за отмяна на атакувания съдебен акт и на потвърденото с него НП.

В съдебно заседание пред Административен съд София - град касаторът Г. Т.

се явява лично. Поддържа касационната жалба.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/- Отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура – прокурор К. счита касационната жалба за основателна и моли за отмяна на решението на СРС и потвърденото с него НП.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо - постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

Според фактическите установявания на СРС на 11.10.2019 г. около 12:58 Г. Т. в [населено място] по Околовръстен път управлявал лек автомобил „М. Е 290 ТД“, с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел в посока от[жк]към [улица]при № 260 до „Хюндай“, преминал със скорост от 102 км/ч. Същият бил засечен с техническо средство видеосистема TFR - М, радар № 575, с толеранс от 3 %, при ограничение на скоростта от 50 км/ч. в населено място. Контролният орган е констатирал нарушение на правилата за движение по пътя, като на 09.12.2019г. Г. Т. попълнил декларация, в която отразил на посочената дата и час той е управлявал моторното превозно средство.

На 09.12.2019 г. въз основа на събраните в производството материали свидетелят Д. съставил АУАН. В същият е посочил, че Т. се е движил с превишена скорост от 102 км/ч., при ограничение от 50 км/ч., за населено място за управляваното моторно превозно средство, като скоростта е измерена с техническо средство радар. Констатираното нарушение е квалифицирано като такова по чл.21 ал.1 от ЗДвП. В следствие на Г. Т. при идентично описание на извършеното нарушение и обстоятелствата при които се твърди да е извършено нарушението е съставено НП № 19-4332-028655/20.11.2020г., с което му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от три месеца.

При така изложената фактическа обстановка и въз основа на събраните доказателства, въззивният съд е направил следните правни изводи: АУАН и НП са издадени от компетентни органи, а в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Съдът е приел, че е налице осъществено Т. нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Водачът не е изпълнил задължението си при избиране скоростта на движение на управляваното пътно превозно средство да не превишава максимално допустимата скорост за движение на леки автомобили в населено място от 50 км/ч. Движейки се със 102 км/ч е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Решението е неправилно.

Настоящият съдебен състав счита за основателен касационния довод за недоказаност на извършеното нарушение.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 ЗДвП. В настоящия случай касаторът е наказан за управление на МПС със скорост над допустимата до 50 км/ч. По делото пред въззивната инстанция от Столична Община е представено копие от проект на организацията на движението в района на №260 на „Околовръстен път“, видно от който и в двете платна на движение в процесния участък са поставени пътни знаци Б-26, въвеждащо ограничение на скоростта от 80 км/ч. Изрично е посочено, че Дирекция „Управление и анализ на трафика“ към Столична община не разполага с информация за промяна в организацията на движението за процесния участък на 09.12.2019 г. /датата на извършване на вмененото нарушение/. Така представеното писмено доказателство, което не е обсъдено от районния съд, разколебава твърдението на АНО, че касаторът е управлявал процесното МПС по път с действащо ограничение от 50 км/ч.

Тежестта на доказване в административно наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл. 84 ЗАНН във вр.чл. 103, ал. 1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП органа се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното на противното- чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. При установената тежест на доказване, съответно - за потвърждаване на фактическите констатации в АУАН, в производството пред СРС са приети писмени доказателства в частност – представената схема на организацията на движението в процесния участък, които категорично разколебават извода за извършено нарушение в хипотезата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

Наказателното постановление се потвърждава от въззивния съд по чл.63, ал.1, изр.1, пр.1 ЗАНН, когато административното нарушение е доказано по несъмнен начин с всички съставомерни признаци от обективна и субективна страна. Такова пълно главно доказване в случая не е проведено от наказващия орган.

Изложеното налага отмяна на обжалваното решение, както и на потвърденото наказателно постановление, тъй като не е доказано по безспорен начин извършването на санкционираното деяние.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК Административен съд София-град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 20125458 от 27.05.2021 г., постановено по НАХД № 2325/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 8-и състав.

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 19-4332-028655 от 20.01.2020г., с което на Г. В. Т., ЕГН: [ЕГН] за нарушение на чл.21 ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено на основание чл.182 ал. 1 т. 6 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 700 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от три месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.